

Sygn. akt I PK 5/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska (przewodniczący)

SSN Zbigniew Myszka

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa E. W.

przeciwko Urzędowi Miasta Ł.

o uznanie za bezskuteczne przeniesienia na inne stanowisko,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 grudnia 2015 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Ł.

z dnia 8 maja 2014 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w Ł. do ponownego rozpoznania i orzeczenia o
kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 stycznia 2013 r. Sąd Okręgowy w Ł. oddalił apelację E.
W. od wyroku Sądu Rejonowego w Ł. dnia 14 sierpnia 2012 r., którym oddalono jej

powództwo przeciwko Urzędowi Miasta Ł. o uznanie za bezskuteczne przeniesienia na inne stanowisko.

W ocenie Sądu odwoławczego, powódka nie zdołała wykazać, że w wyniku reorganizacji w pozwanym Urzędzie zostało utrzymane stanowisko pracy, które dotychczas zajmowała, a przeniesienie jej na stanowisko audytora wewnętrznego w Zespole do Spraw Audytu Wewnętrznego Wydziału Organizacyjnego w Departamencie Obsługi i Administracji Urzędu nastąpiło z naruszeniem art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz.U. Nr 223, poz. 1458 ze zm.). Sąd ten podniósł, że w ramach struktur Urzędu doszło w latach 2010 - 2011 do zmian organizacyjnych, które doprowadziły do zlikwidowania Biura Audytu Wewnętrznego, Kontroli i Skarg. Zarządzeniem Prezydenta Miasta Ł. z dnia 14 października 2010 r., dotychczasowe zadania wskazanej komórki organizacyjnej rozdzielono pomiędzy Biuro Kontroli Wewnętrznej i Skarg oraz Oddział Audytu Wewnętrznego. Na podstawie zarządzenia Prezydenta Miasta Ł. z dnia 8 sierpnia 2011 r., część zadań Biura Kontroli i Skarg oraz Oddziału Audytu Wewnętrznego włączono do Wydziału Organizacyjnego Urzędu Miasta Ł., w którym został utworzony Zespół do Spraw Audytu Wewnętrznego, a w ramach Wydziału Zarządzania Kontaktami z Mieszkańcami utworzony został Zespół Skarg. Rozdzielenie należących do powódki zadań pomiędzy dwie niezależne od siebie komórki organizacyjne oraz pomiędzy dwie różne osoby (dyrektora Wydziału – K. K. oraz zastępcę dyrektora – I. W.) w jednej z tych komórek, zajmującej się szeroko pojętym audytem i kontrolą, nie świadczy o pozorności działań organizacyjnych strony pozwanej, zmierzających do rzeczywistej likwidacji stanowiska pracy powódki. Dokumenty w postaci odpowiedzi Prezydenta Miasta na interpelację, plan audytu za 2012 r., upoważnienie Prezydenta Miasta dla K. K. i I. W. do dokonywania określonych czynności oraz zarządzenie Prezydenta Miasta z dnia 30 września 2011 r., nie prowadzą do konkluzji, że jedyną osobą wykonującą zadania z zakresu audytu jest I. W., a zakres jego czynności odpowiada czynnościom powódki na poprzednim stanowisku pracy. Natomiast oddelegowanie powódki na okres 3 miesięcy do pełnienia obowiązków służbowych w Wydziale Praw Jazdy i Rejestracji Pojazdów jest zgodne z treścią obowiązujących przepisów i nie pozostawało w żadnym związku z jej przeniesieniem w trybie art. 23 ust. 1 ustawy o

pracownikach samorządowych na stanowisko audytora wewnętrznego w Zespole do Spraw Audytu Wewnętrznego Wydziału Organizacyjnego w Departamencie Obsługi i Administracji Urzędu Miasta Ł. W konsekwencji Sąd odwoławczy uznał za pozostające poza przedmiotem sprawy ewentualne naruszenie przez pracodawcę przepisów w tej materii.

Odnosząc się do podnoszonych przez powódkę zarzutów naruszenia art. 272, art. 274 ust. 3, art. 275, art. 277 ust. 1,3 i 4 oraz art. 280 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz.U. Nr 157, poz. 1240 ze zm.) wskutek przeprowadzenia reorganizacji wewnętrznej struktury organizacyjnej Urzędu Miasta Ł. na mocy sprzecznych z prawem zarządzeń Prezydenta Miasta, Sąd drugiej instancji uznał, że kognicja sądu powszechnego nie obejmuje możliwości kontrolowania zgodności z prawem tych zarządzeń, gdyż jest zastrzeżona jako domena postępowania nadzorczego właściwego organu nadzoru (art. 91 ustawy o samorządzie gminnym) lub postępowania sądowo-administracyjnego (art. 3 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi). W toku postępowania prowadzonego przez sąd powszechny obowiązuje zasada związania procedującego sądu treścią konkretnego aktu organu gminy dopóki jego zgodność z prawem nie zostanie zakwestionowana we właściwym postępowaniu. Sąd powszechny nie jest zatem władny do oceny zgodności z prawem zarządzeń prezydenta miasta, w szczególności z przepisami ustawy o finansach publicznych, skoro ich zgodność z prawem nie została podważona (zarządzenia te obowiązują).

W konsekwencji Sąd Okręgowy stwierdził, że doszło do faktycznej reorganizacji wewnętrznych komórek organizacyjnych w ramach Urzędu Miasta, a pochodną tej zmiany organizacyjnej było zlikwidowanie zajmowanego przez powódkę stanowiska dyrektora Biura Audytu Wewnętrznego, Kontroli i Skarg, gdyż ta komórka przestała istnieć. W rezultacie przeniesienie powódki na stanowisko audytora było zgodne z art. 23 ust. 1 ustawy o pracownikach samorządowych. Stanowisko to odpowiadało kwalifikacjom powódki, czego nie kwestionowała.

W dniu 31 stycznia 2014 r. powódka wniosła skargę o wznowienie postępowania zakończonym powyższym wyrokiem, wskazując jako podstawę wznowienia art. 403 § 2 k.p.c. i domagając się uchylenia zaskarżonego wyroku.

Powódka podniosła, że w dniu 2 listopada 2013 r. dowiedziała się o wprowadzeniu w pozwanym Urzędzie zarządzenia Prezydenta Miasta Ł. z dnia 25 lutego 2013 r., na podstawie którego wyszły na jaw nowe istotne dla sprawy okoliczności faktyczne i środki dowodowe, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, a z których nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu i które były nieznanne organowi wydającemu orzeczenie. W ocenie skarżącej, zarządzenie to wskazuje na pozorną likwidację jej stanowiska pracy. Z jego treści wprost wynika, że pozwany Urząd przywrócił dawną nazwę komórce organizacyjnej, której była dyrektorem i nie przeprowadził konkursu na stanowisko dyrektora, co świadczy o braku reorganizacji. Wskazane zarządzenie zostało wydane w dniu 25 lutego 2013 r., a więc przed uprawomocnieniem się w dniu 26 lutego 2013 r. wyroku Sądu Okręgowego z dnia 17 stycznia 2013 r. (wyrok doręczono pełnomocnikowi powódki w dniu 11 lutego 2013 r.). Zdaniem skarżącej, oznacza to, że powyższa okoliczność może stanowić podstawę wznowienia postępowania. W skardze wskazano nadto, że postępowanie w sprawie toczyło się w oparciu o podrobione dokumenty i oświadczenia Urzędu. Pismo z dnia 23 sierpnia 2010 r. dotyczące przeniesienia jej do pracy na stanowisko głównego specjalisty w Oddziale Kontroli i Nadzoru Wydziału praw Jazdy i Dowodów Rejestracyjnych zostało bowiem przez pracodawcę „sfabrykowane” i nie było jej nigdy doręczone, a zatem nie może pozostawać w obrocie prawnym oraz powodować jakichkolwiek skutków. Zdaniem skarżącej, „sprefabrykowano” też upoważnienie Prezydenta do wykonywania czynności audytowych, wydane dyrektorowi Wydziału Organizacyjnego, tj. osobie nieposiadającej uprawnień audytora. Strona pozwana złożyła nieprawdziwe oświadczenie, że po przeprowadzonej w sierpniu 2011 r. reorganizacji zakres czynności zarządzającego audytem wewnętrznym i kontrolą został podzielony do wykonywania przez dwie osoby - dyrektora i zastępcę dyrektora Wydziału Organizacyjnego. Tymczasem, według pisemnego oświadczenia Prezydenta, czynności zarządzającego audytem i kontrolą wykonywał jednoosobowo zastępca dyrektora Wydziału Organizacyjnego, posiadający stosowne uprawnienia.

Wyrokiem z dnia 8 maja 2014 r. Sąd Okręgowy w Ł. oddalił skargę o wznowienie postępowania.

W ocenie Sądu Okręgowego, skarga o wznowienie postępowania została wniesiona z zachowaniem terminu określonego w art. 407 § 1 k.p.c., a zatem podlega merytorycznemu rozpoznaniu.

Zdaniem tego Sądu, zarządzenie Prezydenta Miasta Ł. z dnia 25 lutego 2013 r. nie stanowi istotnej w sprawie okoliczności faktycznej - dowodu w sprawie, która mogłaby mieć wpływ na wynik sprawy, a z której strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Podstawą wznowienia, o której stanowi art. 403 § 2 k.p.c., może być tylko ujawnienie okoliczności faktycznych i środków dowodowych, które mogłyby w chwili wyrokowania mieć wpływ na wynik rozstrzygnięcia, tj. takich, które w chwili wydania rozstrzygnięcia już istniały, ale strona o nich nie wiedziała i nie mogła z nich skorzystać. Powołując się na poglądy wyrażone w judykaturze Sądu Najwyższego, Sąd Okręgowy stwierdził, że okoliczności i dowody później wykryte to okoliczności w poprzednim postępowaniu w ogóle nieujawnione i nieznanne stronom. Środek dowodowy, który powstał po uprawomocnieniu się wyroku, nie stanowi zatem podstawy wznowienia przewidzianej w art. 403 § 2 k.p.c. Jeżeli okaże się, że zgłoszona podstawa wznowienia nie miała wpływu na treść wydanego uprzednio wyroku (także z uwagi na to, że nie istniała do momentu wydania orzeczenia), skarga o wznowienie postępowania podlega oddaleniu. Nie uzasadnia wznowienia postępowania odnalezienie środka dowodowego dotyczącego takich okoliczności faktycznych, które były stronie znane w czasie trwania postępowania i mogły być przez nią powołane oraz wykazywane za pomocą także innych niż odnaleziony środków dowodowych.

W ocenie Sądu odwoławczego, zarządzenie Prezydenta Miasta z dnia 25 lutego 2013 r. zostało wydane po zapadnięciu prawomocnego wyroku z dnia 17 stycznia 2013 r., a okoliczności faktyczne związane z wydaniem zarządzenia nie istniały w chwili wyrokowania. Nie mogły zatem stanowić podstawy wznowienia postępowania, w którym powódka miała możliwość wykazywania rzekomej pozorności likwidacji jej stanowiska pracy za pomocą innych dostępnych środków dowodowych. Przepis art. 403 § 2 k.p.c. stanowi o konieczności powołania jako podstawy wznowienia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Tymczasem wnosząc o wznowienie

postępowania powódka powołała się na środek dowodowy, który powstał po wydaniu prawomocnego wyroku w sprawie. Nie mógł on więc posłużyć do wzruszenia zaskarżonego orzeczenia.

Sąd drugiej instancji jedynie na marginesie podniósł, że nieuprawnione jest stanowisko powódki, jakoby reorganizacja w pozwanym Urzędzie miała charakter pozorny. W świetle złożonych w sprawie dokumentów powołane Biuro Audytu Wewnętrznego i Kontroli nie jest tożsame z Biurem Audytu Wewnętrznego, Kontroli i Skarg, którego dyrektorem była powódka. Zarówno zadania jak i struktura organizacyjna obu komórek kształtują się w sposób odmienny, a częściowy powrót do dawnego nazewnictwa poszczególnych komórek organizacyjnych nie przesądza o braku reorganizacji.

Sąd odwoławczy stwierdził, że nie można również żądać wznowienia postępowania na tej podstawie, że wyrok został oparty na dokumencie podrobionym lub przerobionym, gdy zarzut fałszu dokumentu był zgłoszony w dotychczasowym postępowaniu i został przez sąd uznany za bezzasadny. Sąd Okręgowy, wydając wyrok zaskarżony skargą o wznowienie, szczegółowo odniósł się do kwestii rzekomo nieuprawnionego przeniesienia powódki do pracy w Oddziale Kontroli i Nadzoru Wydziału Praw Jazdy i Dowodów Rejestracyjnych, wskazując na brak jej znaczenia dla rozstrzygnięcia. Nadto podniósł brak możliwości podważenia wiążących decyzji Prezydenta Miasta, w tym udzielanych przez niego upoważnień, bez wzruszenia ich w postępowaniu administracyjnym, mając przy tym na względzie - podnoszone pośrednio przez powódkę w postępowaniu apelacyjnym - zarzuty „sfalszowania i sprefabrykowania” powołanych dokumentów i uznając ich bezzasadność.

W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła: I. naruszenie przepisów postępowania, których uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj.: 1) art. 403 § 2 k.p.c., przez pominięcie, że sankcjonuje on dwie równorzędne przesłanki wznowienia postępowania, a to wykrycie nowych okoliczności faktycznych oraz wykrycie nowych dowodów i arbitralne przyjęcie, że skoro dowód w postaci zarządzenia powstał po uprawomocnieniu się wyroku Sądu Okręgowego z dnia 17 stycznia 2013 r., to nie zachodzi przesłanka wznowienia postępowania i tym samym oddalenie skargi, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału

dowodowego wyniku, że po wydaniu tego wyroku zostały wykryte również okoliczności faktyczne, które zachodziły jeszcze przed jego wydaniem, a gdyby zostały ujawnione w chwili wyrokowania, powinny stanowić przyczynę uwzględnienia skargi i zmiany objętego nią wyroku; 2) art. 382 w związku z art. 391 w związku z art. 412 k.p.c., przez nieprzeprowadzenie postępowania dowodowego w zakresie momentu powstania okoliczności faktycznych będących podstawą wznowienia postępowania, podczas gdy prawidłowe przeprowadzenie postępowania dowodowego prowadziłyby do przyjęcia, że w chwili wyrokowania w dniu 17 stycznia 2013 r. istniały okoliczności faktyczne, które - gdyby były znane wówczas - wpłynęłyby na treść wyroku, tj. prowadziłyby do jego zmiany i uwzględnienia powództwa; II. naruszenie prawa materialnego, tj.: 1) art. 23 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych, przez błędną wykładnię i przyjęcie, że skoro likwidowane stanowisko zajmowane przez powódkę oraz nowoutworzone stanowisko Dyrektora Biura Audytu i Kontroli różnią się co do zakresu zadań, to likwidacja stanowiska pracy skarżącej nie jest pozorna, podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu wskazuje, że z pozorną likwidacją stanowiska pracy mamy do czynienia także wówczas, gdy jest tworzone inne stanowisko pracy, ale różnice nie dotyczą istotnych elementów zarówno struktury organizacyjnej jak i stosunku pracy; 2) art. 272-296 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, przez ich niezastosowanie, a tym samym pominięcie, że w przypadku osoby zatrudnionej na stanowisku kierownika komórki audytu wewnętrznego zakres jej obowiązków, uprawnień oraz struktury organizacyjnej komórki, w której działa, reguluje ustawa o finansach publicznych, zaś akty wewnętrzne, w tym regulamin organizacyjny, nie może zmieniać w istotny sposób wyżej wymienionych zasad wykonywania obowiązków kierownika komórki audytora wewnętrznego.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna okazała się usprawiedliwiona z uwagi na zasadność zarzutu obrazy art. 403 § 2 k.p.c.

Zgodnie z powołanym przepisem, można żądać wznowienia postępowania w razie późniejszego wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że możliwość wznowienia postępowania na podstawie art. 403 § 2 k.p.c. jest uzależniona od zaistnienia łącznie trzech przesłanek. Po pierwsze - wykrycia po uprawomocnieniu się wyroku nowych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które istniały w toku postępowania, ale nie zostały w nim powołane, po drugie - możliwości ich wpływu na wynik sprawy i po trzecie - niemożności skorzystania z nich przez stronę w poprzednim postępowaniu (por. postanowienie z dnia 8 czerwca 2010 r., II PZ 12/10, LEX nr 619632). Utrwalony jest pogląd, że możliwość powoływania nowych faktów i dowodów jest ograniczona jedynie do tych okoliczności i środków dowodowych, które istniały już w okresie trwania zakończonego postępowania (por. postanowienie z dnia 2 marca 2012 r., I PZ 35/11, LEX nr 1215121 i powołane w nim orzeczenia). Przyjmuje się również, że hipoteza art. 403 § 2 k.p.c. opisuje dwie sytuacje. Pierwsza zachodzi wówczas, gdy strona po prawomocnym zakończeniu sprawy wykryje okoliczność, która istniała wcześniej, lecz nie była jej znana, nie mogła się więc na nią uprzednio powołać. Wtedy przedstawiane dowody na „wykrytą” okoliczność nie muszą istnieć przed prawomocnym wyrokiem. Wystarczającą podstawą jest bowiem ta „wykryta” okoliczność. Druga sytuacja objęta hipotezą art. 403 § 2 k.p.c. dotyczy przypadku, gdy strona przedstawia środek dowodowy wykryty później (po prawomocnym zakończeniu sprawy), ale koniecznie istniejący wcześniej (przed prawomocnym rozstrzygnięciem sprawy) - a więc środek dowodowy, z którego nie mogła skorzystać - na okoliczność znaną jej wcześniej, czyli taką, której istnienia nieskutecznie dowodziła w poprzednim postępowaniu, objętym skargą o wznowienie. Podstawę wznowienia mogą wówczas stanowić okoliczności znane stronie postępowania przed wydaniem wyroku, których istnienia dowodzi ona w skardze o wznowienie postępowania za pomocą środka dowodowego wykrytego po wydaniu tego wyroku (por. postanowienia z dnia 21 lipca 1982 r., II CO 4/82,

LEX nr 8443; z dnia 7 marca 2007 r., II CZ 5/07, LEX nr 278667; z dnia 15 maja 2007 r., V CZ 36/07, LEX nr 442637; z dnia 7 kwietnia 2010 r., II PZ 8/10, LEX nr 603833; z dnia 26 kwietnia 2010 r., I PZ 6/10, niepublikowany; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UZ 41/07, LEX nr 469186).

Rację ma Sąd drugiej instancji, że wskazywane przez skarżącą zarządzenie Prezydenta Miasta z dnia 25 lutego 2013 r. nie może być uznane za wykryty środek dowodowy w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c., gdyż niewątpliwie zostało ono wydane już po prawomocnym zakończeniu sprawy, w której wznowienia żąda skarżąca. Nietrafne jest natomiast stanowisko tego Sądu, że „nieistnienie podstawy wznowienia do momentu wydania orzeczenia” uzasadnia oddalenie skargi (art. 412 § 2 *in principio* k.p.c.). Jeżeli bowiem wskazywana przez skarżącego podstawa wznowienia faktycznie nie istnieje, to skarga podlega odrzuceniu jako nieoparta na ustawowej podstawie (art. 410 § 1 k.p.c. - por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2014 r., I PZ 27/14, LEX nr 1616897 oraz z dnia 12 czerwca 2015 r., II CZ 36/15, LEX nr 1753185 i szeroko powołane w nich orzecznictwo). Co jednak istotniejsze, Sąd drugiej instancji błędnie utożsamił środek dowodowy z okolicznością faktyczną. Tymczasem Sąd Najwyższy niejednokrotnie wyjaśniał, że pojęcia te nie są tożsame. Okoliczność faktyczna stanowi równoważną i samodzielną podstawę wznowienia, będąc jednocześnie przedmiotem innej podstawy - środka dowodowego. Z tego względu samo ustalenie, że środek dowodowy zaistniał po uprawomocnieniu się wyroku w postępowaniu, którego wznowienia się żąda, nie wystarcza do rozstrzygnięcia, że nie zachodzi podstawa wznowienia, może ją bowiem stanowić okoliczność faktyczna istniejąca jeszcze przed uprawomocnieniem się wyroku w poprzednim postępowaniu, o ile istniała poza tym postępowaniem i była dla strony nieujawniana lub jej nieznaną (por. postanowienie z dnia 7 kwietnia 2010 r., II PZ 8/10, LEX nr 603833).

Właśnie na wykrycie takiej okoliczności powołuje się skarżąca, wywodząc, że zarządzenie Prezydenta Miasta z dnia 25 lutego 2013 r. stanowi potwierdzenie (dowód) nieznanego jej wcześniej faktu, iż w wyniku reorganizacji przeprowadzanej przez stronę pozwaną już w toku prawomocnie zakończonego postępowania, dążyła ona do wyodrębnienia z Wydziału Organizacyjnego pozwanego Urzędu i ponownego utworzenia samodzielnej komórki organizacyjnej pod nazwą Biuro

Audytu Wewnętrznego i Kontroli, którego zakres zadań odpowiada podstawowym zadaniom kierowanego przez skarżącą Biura Audytu Wewnętrznego, Kontroli i Skarg, do czego faktycznie doszło. Sąd drugiej instancji nie rozważył, czy wskazana przez skarżącą podstawa wznowienia rzeczywiście istnieje, a jeśli tak, nie ocenił - po rozpoznaniu sprawy na nowo w granicach, jakie ta podstawa wznowienia określa (art. 412 § 1 k.p.c.) - czy mogła ona mieć wpływ na dokonane w postępowaniu objętym skargą o wznowienie ustalenia co do pozorności likwidacji kierowanej przez skarżącą komórki organizacyjnej i zajmowanego przez nią stanowiska, a w konsekwencji - na wynik sprawy, czego wymaga art. 403 § 2 k.p.c. Chodzi tutaj o takie okoliczności faktyczne, które wchodziłyby w skład podstawy faktycznej żądania, a ponadto wszelkie inne okoliczności, które mogłyby mieć bezpośredni lub pośredni wpływ na wynik sprawy. Do takich okoliczności zalicza się zatem nie tylko fakty odnoszące się bezpośrednio do podstawy dochodzonego roszczenia, ale również fakty odnoszące się do oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, a więc okoliczności brane pod uwagę przez sąd dokonujący oceny przeprowadzonych dowodów (por. postanowienia z dnia 15 lutego 2008 r., I CZ 152/07, LEX nr 465908 oraz z dnia 6 lutego 2009 r., IV CZ 2/09, LEX nr 610222).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku na podstawie art. 398¹⁵ § 1 i odpowiednio stosowanego art. 108 § 2 k.p.c.

kc